

L'ideal científic

L'ideal científic del metge defugit de la filosofia d'ara és, per una part, l'ascensió cap a l'ascetisme purificat de tota màcula o bé complementat per un merescut repòs arrecerat en la contemplació de l'art. Ara veurem com.

L'ascetisme científic

Hem dit ja que el plaer espiritual de filosofar o de fer filosofia, sense altra obligació pràctica, és cosa que queda reduïda a un petit nucli de sortosos professionals. El metge necessita l'abnegació que li imposa la vida científica d'ara, passar-se anys i anys per escatir un punt dubtós de la ciència, donar tota la vida mental i l'activitat somàtica, potser durant decennis, al servei d'un serriat d'experiències constant, de màquina, per mantes vegades arribar a conclusions negatives, qui sap si en absolut estèrils per al progrés d'una minúscula branca que ha tingut la generositat de voler impulsar. Heus aquí, en tota la seva puresa, l'esforç vers l'ideal. L'ascetisme científic és, doncs, una bella flor, filla dels nostres temps; l'ascetisme científic és una sublimació de l'ascetisme, perquè no espera cap premi present ni futur, com no sigui la satisfacció interna d'haver assolit la veritat. Però permeteu-me de dir-vos ara que l'oració i la meditació, conformació espiritual de l'asceta religiós, s'ha tornat expandiment, derivació i acostament artístic per l'home dedicat a la producció o a la professió d'una ciència.

Les arts són les nostres oracions

Abnegadament, el metge ha de renunciar a prestar les seves activitats en altres ocupacions estranyes que no sigui l'art de guarir i, si de cas, en altre art espiritualment més difícil: l'art de plaer.

De l'apetència filosòfica a l'apetència artística

Obligat a un mecanisme rutinari que l'absorbeix dia per dia, obligat per manca de temps a tenir tancades les portes de la meditació a tan belles i transcendents coses com al món existeix-

en, tals les que culminen el saber filosòfic, i desencantat de la bancarrota de les conclusions del monisme, el metge ha cercat refugi, per complimentar les necessitats espirituals, dintre l'art, on, si bé amb preparació elemental, però amb suficient finor d'esperit, pot fruit de les meravelles que l'art de totes les èpoques ha deixat escalonades per embellir la vida dels homes.

Heus aquí, senyors, per què l'apetència filosòfica dels metges de sempre s'ha tornat *apetència artística* dels metges d'ara.

Nosaltres recomanariem que aquesta apetència artística es canalitzés en el savi consell que ens donaren en els nostres primers anys de carrera. Anàvem a esmerçar hores del vespre, a la nostra arribada a Barcelona, demanant l'entrada a Llotja; el nostre mentor, que era el nostre pare, també metge, ens digué: "Si vols fer d'artista, deixa la carrera; si vols ésser metge, ja saps prou de les arts plàstiques, com de música, com de literatura, per fruit i entendre l'obra d'art; de l'art, agafen, no la penosa adquisició d'una tècnica, sinó l'usdefruit, mentre visquis, de l'emoció artística, i cull-la allà on la trobis, que aquesta bella part de l'activitat humana no és patrimoni d'uns quants, com ells es pensen; no és de l'exclusiu usdefruit dels que en produeixen; és patrimoni de tots els que amb prou finor espiritual s'hi acostin amb desigs de sentir-la".

Veus aquí el que jo aconsellaria als estudiants de metge de la nostra Universitat.

El metge i les escoles d'art

El metge, com a comprensiu de l'obra d'art, perquè coneix el mecanisme de la sensació òptica o acústica i l'encadenament psicològic que produeix l'emoció, somriu irònicament als artistes que amb pretensions de refinats o de *snobs* imposen la moda, perquè, planejant pel damunt d'aquestes coses fugitives i transtòries, capeix el sentit d'eternitat que porta immanent la verdadera obra d'art i és convençut que l'obra bella és cosa independent de les tècniques i, sobretot, de les elucubracions mentals que, no solament no la influencien, sinó que la castren.

La niciesa d'una escola, doncs, pot malmetre tota una generació d'artistes, i el metge, que té elements per classificar els homes, sap mantes vegades on són els beocis: són els de l'ofici d'executant d'art.